

four seconds

négy másodperc, és nincs tovább

to LOSE

„Egyedi,
ellenállhatatlan
és vadítóan szexi.”

– *Karina Halle,*
USA Today
bestsellerszerző

fine
selection

K. A. TUCKER

K . A . T U C K E R

four seconds

négy másodperc, és nincs tovább

to LOSE

Tíz apró lélegzet 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Liának és Sadie-nek
Még nagyon-nagyon sokáig nem engedem,
hogy elolvassátok ezt a könyvet

Hiszem, hogy vannak, akiknek lényükben van a gonoszság.

Hiszem, hogy a büntudat hatalmas ösztönzőerő.

Hiszem, hogy a megváltásra törekedni lehetséges, de teljesen elnyerni nem lehet.

Hiszem, hogy a második esély csak az álmokban létezik, a valóságban nem.

Hiszem, hogy nincsenek éveid, hónapjaid vagy heteid arra, hogy hatással legyél egy másik ember életére.

Csak másodperceid vannak.

Másodperceid arra, hogy megnyerd.

És másodpercek alatt el is veszítheted.

Cain

ELSŐ FEJEZET

Cain

10 évvel korábban

A vércseppek absztrakt festményt idézve terülnek el a poros, szürke betonon. A tagbaszakadt vadember felém fordul – alsó ajka felhasadt, arcán mély vágás éktelenkedik –; világos, honnan került a padlóra a vér egy része. De tekintettel a jókora verésre, amit ettől a nemrégiben szabadlábra helyezett erőszaktevőtől szenvedtem el, a legtöbb foltot valószínűleg én hagytam a földön.

A bal könyökömmel szorítom a bordámat, amit úgy megsorozott, hogy el is tört. Alig bírom ki sziszegés nélkül, amikor az összetákolt ringet szegélyező kötelekhez csoszogok. A belvárosi irodaépület mélygarázsának falairól visszaverődik a sok sikoly és kiáltás, így minden oldalról körülvesznek a hangok. Általában gazdag luvnyák kántálják felém a nevüket, a telefonszámukat és a „milyen helyes fiú” megjegyzéseket. Hát, ma este nem. Hússzoros szorzóval fizet, ha veszítek – ezek itt mind arra fogadtak, hogy elbukom, és már látják is maguk előtt, ahogy a BMW-jükben kocsikáznak a fehér homokos strand felé.

Basszus, még *én* is majdnem fogadtam magam ellen. De nincs olyan ember a világon, akire rábíznom, hogy rakja fel ellenem a pénzt. Kivéve talán Nate-et. De még csak tizennégy éves, ráadásul mindenki tudja, hogy barátok vagyunk, így ha beküldöm a fogadóirodába, azonnal kiderül, mire megy ki a játék.

– Gyerünk, te kis buzi! – üvölti Jones, majd összecsapja két hússos öklét. Gonosz vigyor terül szét a képén.

Nem szólok egy szót sem, csak hagyom, hogy Nate hideg vizet locsoljon az arcomba. Kortyolok is párat, próbálom kiöblíteni a fémest ízt a számból. Hallottam róla, hogy ez a tag szereti sokáig húzni a verést, úgyhogy nem aggódom amiatt, hogy eszetlenül nekem ront. Amiatt már inkább, hogy a tömeg mindjárt visszalök hozzám. Szinte tapintható a türelmetlenségük a szünet miatt. Látni akarják, ahogy a koponyám a földre hanyatlik. Most azonnal. Ez itt most *tényleg* alvilági küzdelem. Olyanfajta, ami összehozza a nagymenő bűnözőket és az izgalomfüggőket, mint a karácsony a családokat. Itt nincs súlycsoport. Nincs drogtest. Nincs szabály. Nincs igazi bíró. A meccs akkor ér véget, amikor az egyik fél szétvert testét összekanalazzák a földről.

Nem épp olyan világ, amilyenbe a szerető apák szánják a fiukat. Csakhogy nekem nincs szerető apám. Az élet egy aljas, önjelölt bűnöző apát szánt nekem, aki – miután addig vert, amíg megtanultam megvédeni magamat, és az évek alatt az izmaimat is kidolgoztam – úgy gondolta, remek pénzkereseti lehetőség lenne, ha belökne a Los Angeles-i illegális harc világába alig tizenhét éves koromban, amikor a testem még teljesen ki sem fejlődött, viszont megkeményedtem a számolatlan kimerítő edzéstől, amit ő intézett nekem. Nem mondom, hogy kelleetlenül mentem. Legtöbbször még élveztem is. Mindig apámat láttam bele abba, akinek az arcát épp péppé vertem, és

a csontjait szilánkosra törtem. Minden alkalommal őt láttam, amikor felemeltem az öklömet.

Mindig, amikor szétzúztam az ellenfeletem.

És most, tizenkilenc évesen végül az életemért küzdök az alvilág e felsőbb lépcsőfokán. Nagyot kaszálhatok a harcon, amire ma bevezetem. Vagy végezhetem hullazsákban. Ahogy az előttem álló gazemberre nézek – szteroiddal felpumpált mellizmára, ami várakozóan rángatózik, a nyakán kidomborodó, undorító ereire és az arcát borító vérre és tetoválásokra –, belátom, hogy valószínűleg nem én leszek az, aki ma este állva marad. Kibaszott idióta vagyok, hogy kiállok Jones ellen, aki nagy valószínűség szerint be van tépve. Csak valami lönyugtató lenne képes térdre kényszeríteni ezt az állatot, de az most pont nincs nálam.

– Zee! – kiabálja mögöttem Nate a harcosneveimet. A vállam fölött hátrapillantok a vézna gyerekre, aki a sarkomban áll. Ő az egyetlen bizalmasom, aki minden egyes harcnál támogat. A füléhez tartja a telefonját, és ébenfekete bőre hamuszürkévé válik. – Valami baj van a Wilcoxon.

Wilcox. A szüleim utcája.

Nate tágra nyílt, melasz színű szeme várakozó ellenfelemre tapad, majd visszanéz eltorzult arcomra.

– Már megint egymást ölik? – kérdezem. Nem ez lenne az első alkalom.

Nate lassan, komoran ingatja a fejét.

– Nem, valami más. Benny látta, ahogy húsz perccel ezelőtt megjelent náluk két pasas.

Benny a tizenöt éves srác, aki a szüleimmel szemközt lakik, és Nate-tel egy suliba jár. Egy kis faszkalap, de Nate-et szereti, mert ő velem lóg.

– Melyikükért jöttek? – Bármennyire is nyomasztó, hogy fel kell tenni egy ilyen kérdést, van rá okom. Mindkét szülőm görbe utakon jár, ami az erkölcsösséget illeti: apám a drogbizniszbe épült be, anyám pedig néhai nagyanyám házában félig könyvelőirodát, félig bordélyt üzemeltet. És most egyikük nyilván kellőképpen felboszszantott valakit ahhoz, hogy az ellátogasson hozzájuk.

Általában teszek rá. Még örülök is. Talán ha apám a megfelelő fazonnak tesz keresztbe, az megoldaná az én problémáimat is. Az viszont aggaszt, hogy kedd hajnal egy óra van, tehát a tizenhat éves húgom, Lizzy *valószínűleg* épp az ágyában alszik. És ha ezek a pasasok azért jöttek, hogy apámon behajtsanak valami tartozást, és ő a karosszékbe rejtett pénzt keresi, hogy kifizesse őket, akkor hiába kutakodik.

Mivel ma minden centet elloptam, hogy benevezzek erre a bunyóra.

A fejembe kúszik egy kép. Az egyik fazon Lizzyn is behajthatja a tartozást.

Ennyi elég ahhoz, hogy az adrenalin elöntse a testemet. Az oldalamat megbénító fájdalom azonnal felszívódik, ahogy újult erővel nézek szembe az ellenfelemmel. Ha odataposok neki, tizenöt percen belül a szüleim házánál lehetek. Talán ennyi idő elég lesz. Vagy nem. Ez a barom az egyetlen, aki megakadályozhatja, hogy *most azonnal* elinduljak.

– Nate, szólj Bennynek, hogy hívja a zsarukat!

Ledobom a vizespalackomat, és előrerontok.

Olyan gyorsan végzek, hogy senki nem tudja követni az eseményeket. A hatalmas mélygarázsban síri csönd van, és mindenki azt várja, hogy Jones felkeljen. Mindenki, kivéve én. Pontosan tudom, hogy egy darabig nem kel fel. Éreztem a csontok repedését, ahogy dühödten megsoroztam, és oldalra rándult a feje.

Még mindig mozdulatlanul fekszik, miközben kopott gumiabroncsaim már rákanyarodnak a föld alatti rámpára.

– Maradj itt! – vakkantom oda Nate-nek, majd leállítom a GTO-mat az utca közepén. Fogalmam sincs, hogy sikerült baleset nélkül ideérni, tekintve, hogy az egyik szememre nem is látok a duzzanattól. Kiugrom a kocsiból, eliramodom a kíváncsi báméskodók mellett, a seregnyi mentő és villogó rendőrautó felé. A rendőrök rádiójukkal a kezükben rohangálnak. Alig tíz perc előnyük lehet hozzánk képest.

Négy rendőr ront rám, pisztolyt tartva a homlokomhoz, és bilincsbe vernek, hogy megállítsanak. Nem engednek be. Nem válaszolnak arra az egy kérdésemre sem, amit ismételgetek: *Lizzy jól van?* Ehelyett olyan szavakkal dobálóznak, amiket nem tudok felfogni, és nem is akarok rájuk figyelni.

– Mi történt veled, fiam?

– Ki tette ezt veled, kölyök?

– Orvosra van szükséged.

– Honnan ismered az itt lakókat?

– Hol voltál éjfél után?

Nate a figyelmeztetésem ellenére kimeréskedik a kocsimból, és valahogy sikerül átszisszolnia a rendőrségi szalagon. Csendes árnyékként vár mellettem, amíg egy fiatal mentős leragasztja a szemöldököm fölötti sebet, és közli, hogy három bordám eltörtött.

Alig hallom, mit mond, mert azt figyelem, ahogy a rendőrök ki-be járkálnak a szüleim házába.

Aztán meglátom a halottkémet.

A hajnal első fényei derengenek fel az égen, amikor egy... kettő... három hordágyat gurítanak ki az ajtón.

Mindegyiken egy-egy fekete zsák.

– Őszinte részvétem, fiam – mondja egy köpcös rendőr rekedtes hangon. Nem emlékszem, hogy hívják. De nem is érdekel. – Ilyesminek nem szabadna megtörténni.

Igaza van. Nem szabadna. Mindenekelőtt Lizzynek nem szabadott volna itt lennie. Ha nem hagyom magára, és nem teszem ki a lakásomból, akkor nem is lett volna.

Megmenthettem volna.

De elkéstem.

Napjainkban

– Mi az, hogy csak a hétvége *után* szállítanak ki? – Próbálok nyugodt maradni, de a hangomnak mégis csípős éle lett.

– Sajnálom, uram. Ahogy már mondtam, munkaerőhiányban szenvedünk. Olyan gyorsan teljesítjük a rendeléseket, ahogy csak módunkban áll. Elnézést kérünk a kellemetlenségért. – Az ügyfélszolgálatos olyan monoton hangon tájékoztat, mintha ma már százszor elmondta volna ugyanezt. Tuti, hogy el is mondta.

Megdörgölöm az orrnyergemet, hogy elnyomjam a hirtelen rám törő fejfájást, és nagy nehezen megállom, hogy lecsapjam a kagylót az íróasztalomra. Csak az időmet vesztegetem ezzel a beszélgetéssel. Két hete ugyanezt hallom.

– Mondja meg a főnökének, hogy a „kellemetlenség” enyhe kifejezés. – Leteszem a telefont, mielőtt rám önthetné a betanult választ.

Morogva hátradőlök a bőrszékemben, és a karomat összefonom a fejem fölött. Az irodám falát vizslatom – padlótól a mennyezetig polcok borítják, mert egyben raktárnak is használom. Öt hete

szokatlanul forgalmas éjszakáink vannak a Pennyben, közben meg alig szállítanak sört, ami azt jelenti, hogy a hétvégére kifogyunk a jobb márkákból. Én pedig ismét tölthetem azzal a szombat éjszakámat, hogy magyarázom a vendégeknek, miért nem jár ingyen öltánc pusztán azért, mert nincs Heineken.

Néha utálok ezt a melót.

Illetve mostanság *mindig* utálok ezt a melót.

Kinyitok egy üveg drága Rémy Martint, és megtöltöm a poharamat a sötétarany itallal. Bűnös szokásom, hogy a klub nyitása előtt mindig legurítok egy pohárkával, hogy segítsen ellazulni, aztán záráskor is iszom egyet. Sajnos az ellazulás már nem megy olyan könnyedén – mostanság azon kapom magamat, hogy egyre nagyobb adagokkal töltöm meg a poharamat. Még jó, hogy nem vagyunk nyitva többet, különben már lennének gondjaim. Ráadásul, mivel kétszáz dollárba kerül egy üveg, még a pénzem is hamar elfogy.

Amint a megnyugtató, égető folyadék lecsurog a torkomon, kivágódik az irodaajtó.

– Cain? – Nate dörmögő hangja előbb tör be a helyiségbe, mint százkilencven centis, százhusz kilós termete. Még mindig nem értem, hogy lett abból a vézna, apró gyerekből egyik napról a másikra ekkora hegyomlás. Bár nem kéne meglepődnöm, tekintve, hogy tinikorában végig én fizettem a kajáját, és láttam, mennyit eszik.

– Cherry most üzent. Beteg lett.

– *Neked* üzent?

Lassan bólint, és fekete szemét nem veszi le rólam.

– Két hét alatt most jelent beteget harmadszor.

– Ja – helyesel, és tudom, hogy ugyanarra gondol, amire én. Nate-nél jobban senki nem ismer. Valójában senki nem ismer *igazán, csak* Nate.

Cherry három és fél éve dolgozik nálam. Az immunrendszere bi-valyerős. Amikor utoljára műszakokat kezdett mulasztani, mondván, hogy „beteg”, végül bekokozva, kikészülve találtunk rá, amit a faszfej pasijának köszönhetett.

– Szerinted megint itt a pasi?

Beletúrok a hajamba, és egyre idegesebben csikorgatom a fogamat.

– Ha igen, akkor ő a világ legnagyobb barma, tekintve, mi történt múltkor.

Nate vitte be a kórházba – figyelmeztetésként eltörtük a combcsontját, és kifcámítottuk a vállát. Azt hittem, felfogta az üzenetet.

– Hacsak nem Cherry hívta vissza.

A szememet forgatom. Kedves lány, de semmi önbecsülése nincs, cserébe borzalmas az ízlése férfiak terén. Meg lennék lepve a dolgon, de sajnós kitelik tőle. Annyiszor láttam már ilyet! Túl sokszor.

– Asszem, beugrom hozzá, megnézem, hátha csak valami csajos hülyeség. – Nate felkapja a kulcsait a polcról.

– Kösz, Nate! – dörmögöm, és felsóhajtok. Segítettünk Cherrynek lejönni a szerekről, és már egy éve távol tartottuk az idióta pasijelöltektől. Semmi kedvem előlről kezdeni az egészet. – Figyu! – Kihúzok a pénztárcámból egy húszast, és az asztalon Nate felé lököm. – A gyereke imádja a Big Macet.

Nate vág egy pofát a pénzre, és nem nyúl érte. Tudhattam volna.

– És ha a pasi visszajött?

– Ha újra képbem van, egyelőre ne csinálj semmit. Csak azonnal hívj fel!

Nate biccent, majd kimegy az irodából. Ott maradok az asztalon könyökölve, összeszorított számat az öklömön támasztom. Azon merengek, mit csináljak, ha Cherry megint elindult lefelé a lejtőn.

Nem rúghatom ki. Szüksége van a segítségünkre. De... *bassza meg!*
Ha már *megint* ugyanott tartunk...

Még csak egy hét telt el azóta, hogy Delylát visszaküldtem pszichológushoz, mert újra vagdosni kezdte magát. Két hete pedig Marshával rohantunk a kórházba, mert komplikációk léptek fel az illegális abortusz után, amire a seggfej pasija vette rá. Még mindig nem állt vissza a munkába. Az azelőtti héten meg...

Másodpercekkel később kopognak az ajtómon, amitől csak még idegesebb leszek.

– Mi van?

Ginger dugja be a fejét.

Nagyot sóhajtok, és szabadkozva intek neki. Halkan megrovom magamat, amiért ráförmedtem.

– Szia, Cain, este akkor jön a barátnőm, akiről meséltem – közli halk, bűgő hangján, amiért kapkodnának a telefonszex-társaságok. Az itteni vendégek is odavannak érte. Minden mást is imádnak benne, többek között természetesen telt mellét és élesen pergő nyelvét. – Emlékszel? Pár napja beszéltünk róla.

Felnyögök. *Teljesen* elfelejtettem. Ginger múlt pénteken jött oda hozzám, amikor épp a folyosón tettem igazságot a Kinsley és China között zajló vitában. Nem egyeztem bele, hogy találkozom a csajjal, de nem is mondtam nemet. Ginger nyilván kapott az alkalmon.

– Ja, tényleg. És mit is akar? Táncolni?

Ginger bólogat. Platinaszőke, arany és rózsaszín, kusza rövid haját kócos tincsekbe rendezte.

– Cain, szerintem bírni fogod. Olyan más.

– Hogy más?

Ginger rózsaszín ajka megrándul.

– Nehéz elmagyarázni. Majd meglátod, ha találkoztok. Kedvelni fogod.

A tarkómra teszem a kezemet, és próbálom kimasszírozni az állandó feszültséget a nyakamból. Nem járok sikerrel. Hetente járok masszórhöz, de ez a hely olyan csomókba rántja az izmimat, amiken az sem segíthet.

– Nem számít, hogy kedvelem-e majd, vagy sem, mert így is túl sokan dolgoztok itt. Most nincs szükségem több táncoslányra vagy pultosra.

Akkora hírneve van a Pennynek, hogy gyakorlatilag a felnőtt szórakoztatóipar krémje itt dolgozik. Nem veszek fel beugrókat, és nem jöhet ide akárki. Csakis ajánlás alapján jöhetnek, így nem is gyakori, hogy váltják egymást. Kinsley-t kivéve majdnem egy éve nem vettem fel új embert. Ha túl sok a táncos, még összevesznek a pénzen.

– Tudom, Cain, de... szerintem *tényleg* kedvelni fogod.

Ginger évek óta pultosként dolgozik nálam, régebben, mint a többiek. Bízom az emberismeretében. Eddig három embert ajánlott be, és mind kimagaslóan dolgoztak, mára pedig szép életük van, jó távol a szexiparttól. Basszus, még Ciklont is ő mutatta be – aki a legnagyobb dobásom volt!

Rövid szünetet tartok, majd megkérdezem:

– És a beállítottsága? Kihez...? Nem mintha számítana.

Kékeszöld macskaszeme megcsillan, ahogy rám mosolyog.

– Úgy tudom, a fiúkhöz vonzódik. Nem bizonyosodtam még meg róla, de a megérzésem ezt súgja. Nincs szerencsém.

Örülök, hogy Ginger másik csapatban játszik. Így vele elkerülhettem azt a kínos pillanatot, amikor a farkam után ácsingózott volna. Azon *igen kevés* női alkalmazottaim egyike, akikről ezt elmondhatom. Ezért is jövünk ki olyan jól.

– Hogy hívják?

– Charlie.

– Igazi vagy felvett név?

Ginger vállat von.

– Szerintem igazi. Nekem mindig csak azt mondta, hogy ő Charlie.

Várom egy pillanatot, mielőtt újabbat kortyolok.

– Lecsekkoltad?

Ginger pontosan tudja a követelményeket. Semmi narkó. Semmi strici. Semmi kurválkodás. A drogokat és a kurválkodást nem tűröm. Egy pillanat alatt lehúzatnák velem a rolót, ha a zsaruk bármit kiszagolnának, és túl sok ember függ a Pennytól, hogy ezt megengedjem. Ráadásul erre itt nincs is szükség. Teszek róla, hogy a lányok biztonságosan keressenek pénzt anélkül, hogy a méltóságuk utolsó darabkáját is odadobják valakinek.

Ginger apró bólintása válasz a kérdésemre.

– Mit találtál?

– Vegas. Volt már pár interjúm, köztük a Sin Cityben is. – Jelentősen felhúzza a szemöldökét. – Te is tudod, Rick mire kényszeríti őket.

Hátradőlök a székben. Igen, hallottam már róla, mit követel Rick azért, hogy munkát kapjanak a klubjában, és meg is tartásák. És nem könnyíti meg a dolgot, hogy Rick egy köpcös, szőrös hájfej.

– Nem tette meg?

Ginger kuncogva válaszol:

– Azt mesélte, hogy alig bírt hányás nélkül kirohanni onnan.

Lassan bólintok. Határozottan kap érte pár jó pontot. Minden nőnek segíteni akarok, aki úgy érzi, le kell dobnia a ruháit a túlélésért, viszont ezzel egyedül vagyok, és nem is minden nő elég erős ahhoz, hogy elkerülje a szakma csapdáit.

Túl sokukat láttam már beleesni azokba a csapdáikba.

És iszonyú fárasztó állandóan kimenteni őket.

Belenézek Ginger egzotikusan szép arcába, és végre felteszem a nagy kérdést.

– És mi a sztorija? Miért a sztriptíz? – Az ujjammal a pohár peremén játszom. Mindig jó okuk van erre a munkára. Vagy rossz okuk, ahogy vesszük. Általában az elcseszett alkalmazottak nagyobb számban fordulnak elő, mint a normálisak. – Kimaradt a gimiből, és nincs jövője? Bántalmazták? Faszfej pasi, akinek tartozik? Az apával volt valami gebasz? Vagy csak figyelemre vágynak?

Ginger lehajtja a fejét, és rekedten motyog:

– Kezd elegend lenni?

Mentegetőzve felemelem a kezemet.

– Te kivétel vagy, Ginger. Te is tudod.

Amióta Ginger besétált az irodámba a tizennyolcadik születésnapján, sosem kellett aggódnom érte. Stabil családból jött, ahol nem bántották, a színpadon pedig a szeme sem rebbent. Nem kertelt róla, mi a célja: elég pénzt összeszedni, hogy nyisson egy fogadót a Napavölgyben. Amennyi pénzt itt bezsebel, azt mondanám, hogy egyre közelebb kerül az álmaához.

Rövid hallgatás után vállat von.

– Csak annyit tudok, hogy jól akar keresni. Szerintem helyén van a szíve, ha nem fogadta el azt a másik állást.

Mert valószínűleg rájött, hogy a privát szobában szopnia kell majd...

Nagy levegőt veszek, és a szemöldökömet masszírozva mormogom:

– Jól van. Meglátjuk.

Komolyan bele akarok ebbe menni? *Mi van, ha egy újabb Cheryvel álllok szemben? Vagy Marisával? Vagy Chinával? Vagy Shaylen-nel? Vagy...*

– Szuper! Kösz, Cain! – Kecses testével nekidől az ajtókeretnek, és egy pillanatig csendben vár. Rövid sortot és ujjatlan pólót visel, amiben előkészíti a pultot a nyitásra.

– Jól vagy? Olyan elgyötörtnek tűnsz mostanában.

Elgyötört. Ez jó szó rá. Elgyötört vagyok attól, hogy hétről hétre és hónapról hónapra el kell viselnem a pofátlan vendégeket, a tulajdonosi teendőket és az alkalmazottakat, akik úgy tűnik, nem tudják rendbe hozni az életüket, ha valaki nem fogja a kezüket. Mindez megspékelve a rendőrség folyamatos szimatolásával – mert hát a múltam és a jelenlegi üzletem alapján feltételezik, hogy a szüleim nyomdokaiba lépek –, és már összegeztük is az elmúlt évtizedemet.

Ennyi elég ahhoz, hogy egy értelmes ember lelépjen.

El is gondolkoztam rajta. Megfordult a fejemben, hogy eladom a Pennyt, és továbbálllok. Aztán mindig ránézek az alkalmazottaim arcára – akikről *tudom*, hogy nélkülem olyan helyeken végzik majd, mint a Sin City –, és nem tudom megtenni.

Nem hagyhatom el őket. Még nem. Ha ezeket a mostaniakat sikerül kihúznom a bajból anélkül, hogy még több bajt hozok a fejemre, inkább valami csendes helyen élnék. Fídzsi egyik kietlen partján például jól ellennék.

Ezek a gondolatok persze kimondatlanok maradnak.

– Csak nem alszom túl jól mostanában – válaszolom Gingernek, és tökélyre fejlesztett, hamis mosolyomat villantom rá. Kezd olyan érzésem lenni, mintha fojtogató vasálarcot viselnék.

Ginger összevonja a szemöldökét, amiből tudom, hogy nem hisz nekem.

– Oké, de ha szükséged lenne rá, hogy valaki meghallgasson, felajánlom a fületem – mondja, majd játékosan rám vigyorog, és kacsintva megtekeri a csípőjét. – De *semmi* másomat!

Halk nevetése elkíséri, ahogy kilép az ajtón, és egy kicsit felráz a rosszkedvemből.

Előkészítem a táncosaim, biztonsági embereim, konyhai és felszolgáló személyzetem bértábláját. Segre – egy negyvennyolc éves olasz, aki korábban operaénekes volt – úgy irányítja a konyhát, mintha a sajátja lenne, de minden mást én tartok kézben.

Húsz perccel később morcos hangulatom kétszeres erővel tér vissza, amikor Nate felhív.

– Itt a kék Dodge. Ez a pasié.

Az íróasztalra csapok, mire minden megcsörren.

– Most viccelsz? – Kell egy másodperc, mire uralni tudom a fel-törő dühömet.

Nate nem vesződik a válasszal. Folyton ugratjuk egymást, de tudja, mivel nem viccelhet. Az egyik az, hogy a faszkalapok kihasználják a lányokat.

– Akarod, hogy bemenjek? – kérdezi Nate.

– Nem, várj odakint! Ha visszajött, tuti van nála fegyver. – Akármilyen hülye is az a fickó, valamit tanulnia kellett a múltkori esetből. – Indulok. Nehogy bemenj nélkülem! – Szigorú hangon adom ki az utasítást. Nem bírnam ki, ha elveszíteném Nate-et. Nem is kellett volna hagynom, hogy belekeveredjen. El kellett volna küldenem főiskolára, hogy normális élete legyen. De nem tettem, mert csak ő maradt nekem, és szükségem volt rá, hogy velem legyen.

Kipattanok a székből, és egy pillanat múlva a sarokban guggolok, hogy beüssem a széf kódját. Az ujjaim szorosan a pisztolyom markolatára fonódnak. Megvetem magam, amiért hozzányúlok. A pisztoly erőszakot, illegalitást jelképez... az életet és a döntéseket, amiket magam mögött hagytam, és nem akarom, hogy újra bekebelezzen. De ha ez kell hozzá, hogy Nate-et, Cherryt és a nyolcéves fiát – aki

felhívott segítségért Cherry telefonján, amikor legutóbb eszméletlenül találta az anyját a kanapén – biztonságban tudhassam, akkor a pisztolycsövet egyenesen a rohadék halántékához nyomom.

Már majdnem kihúzó a széfből a pisztolyt, amikor kinyílik az ajtó.

– Cain?

Tényleg zárnom kéne az irodám ajtaját – rovom meg magamat. Elnyomok egy káromkodást, visszatolom a széf mélyére a fegyvert, és nagy nehezen megállom, hogy ne ereszem szabadjára a haragomat, inkább csak morogva odaszólok:

– Ginger, igazán megtanulhatnál már...

Úgy akartam befejezni a mondatot, hogy: *kopogni*. De csak egy éles szisszenés hagyja el a számat, mert szembetalálom magamat a múltammal.

Pennyvel.

MÁSODIK FEJEZET

Charlie

A terv: Feladom magamat, és információért cserébe védettséget kérek.

Csakhogy nincs elég információm, hogy lebuktathassam. Valószínűleg börtönben töltöm a következő huszonöt évemet. Már ha élve megúszom.

A terv: Feladom magamat, és információért cserébe védettséget kérek.

B terv: Elveszíttem az összes igazolványomat, és amnéziát tettemek, így a hatóságoknak muszáj lesz új dokumentumokat csinálni nekem... előbb-utóbb.

De mi van, ha kiteszik a képemet a hírekbe? Akkor megalál! Ráadásul jó időre pszichiátriára zárhatnak, és azt sem tudom, a színészi képességeim mennyire meggyőzőek.

B terv: Elveszíttem az összes igazolványomat, és amnéziát tettemek, így a hatóságoknak muszáj lesz új dokumentumokat csinálni nekem... előbb-utóbb.

C terv: Új személyazonosságot veszek, és Charlie Rourke-ot eltörölöm a Föld színéről.

Csak áll ott, és bámul.

Tekintve, hogy még sosem találkoztam vele, nem tudom, milyen a természetes arcszíne, de fogadni mernék, hogy nem ilyen betegesen sápadt, mint most.

Mintha szellemet látna.

Próbálok elkapni Ginger pillantását, hátha ő is furcsállja a pasi reakcióját, de nem néz a szemembe.

– Bocsi. Kopogtam, de nem szóltál – mentegetőzik Ginger.

Így igaz, tényleg kopogott, és vártunk is majdnem egy teljes percig, mielőtt beléptünk. Nem tudom, mit csinált ez a pali az irodájában – zárt ajtó mögött, amin „fönök” felirat díszel, és egy csipkés alsónemű van rá kitűzve –, de döbbsent arckifejezéséből ítélve *valamit* tuti megzavartunk. Lepillantok, de legalább a nadrágja nincs kioldva.

– Ő a barátnőm, Charlie, akiről az előbb beszéltem. – Ginger karcú, hosszú ujjával rám mutat, én pedig magamra erőltetek egy mosolyt. A „barátnő” enyhén félrevezető kifejezés, tekintve, hogy minden, amit Gingernek magamról mondtam, szemenszedett hazugság.

Csak három hete ismerem. A kezdő rúdtáncanfolyama pont véget ért, és ottmaradt, hogy megnézze a haladó csoportot. Szerintem mély benyomást tettem rá, mert vagy egy órán át ott ült, később pedig az öltözőben telebeszélte a fejemet, hogy mennyire jó vagyok. Megadta a számát, de nem állt szándékomban felhívni. Aztán rákövetkező héten az óra után megkörnyékezett, és addig nem hagyott békén, amíg el nem mentem vele ebédelni. Múlt héten arra vett rá, hogy együtt vásároljunk. Egész normálisnak tűnik. Huszonhat éves, de legtöbbször nem úgy viselkedik. Könnyed, őszinte nevetése van, és szarkasztikus humora. És eléggé kitartó. Nem terveztem be, hogy új emberekkel ismerkedem, főleg, hogy csak rövid ideig leszek Miami-ban. De azt hiszem, mondhatjuk, hogy barátnők lettünk – hazugságok ide vagy oda.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Vicces, hogy pont akkor találkoztunk. A rúdtáncos képességem és a kinézetem alapján azt feltételezte, hogy sztriptíz táncos vagyok. Semmi rosszindulat nem volt fénylő, zöld szemében, amikor megkérdezte, melyik klubban dolgozom. Ezért is vallottam be neki a sok visszataszító felnőttklubot, ahova jelentkeztem, és a katasztrofálisan sikerült „interjú” a Sin City nevű helyen. Ahonnan konkrétan kirohantam. Tündérszerű arca felragyogott, amire egyáltalán nem számítottam. Majd elmagyarázta, hogy Miami legjobb klubjában dolgozik pultosként, és tudna nekem munkát szerezni. A tapasztalatomról kérdezett, és természetesen hazudtam neki. Azt mondtam, hogy Vegasban már dolgoztam.

Hat éves koromban eljöttem Vegasból. És határozottan nem sztriptízeltam ott.

A Sin Cityben átéltek után nem voltam biztos benne, hogy tudnám csinálni. De amikor megláttam a szokatlanul elegáns felíratot a bejáratnál – semmi nagy mellű karikatúra vagy villódzó fények, csak a név: *Penny Palotája* –, már tudtam, hogy ez a nekem való hely. Ginger esküdözött, hogy a tulaj, Cain, senkihez sem fogható. Úgy beszélt róla, mintha legalábbis ez a fickó lenne az évezred főnöke.

És még mindig csak bámul rám.

Nem is pislog.

Látom, ahogy szinte észrevehetetlenül megrázza a fejét, majd me-rev hangon megszólal:

– Charlie. Igen. Helló!

– Helló! – Hűvös magabiztossággal léptem be ide, hogy majd bevessem a végeláthatatlan színésztanfolyami órákon tanultakat, és széles, barátságos mosolyt tudjak magamra öltetni. Bár most, hogy ez a srác rideg tekintettel méreget, még ebben az egy pici szóban is érzem, hogy remeg a hangom. Előrelépek, és kinyújtom a kezemet.